

Miquel Dolç i Dolç

Visat núm. 13
(abril 2012)

per **Sebastià Bennasar**

Miquel Dolç i Dolç va néixer a Santa Maria del Camí el 1912 i va morir a Madrid el 1994. Va ser poeta, filòleg i llatí, a més d'un important traductor. Es va llicenciar en filologia clàssica el 1942 a Barcelona i, posteriorment, va doctorar-se a Madrid el 1951 amb una tesi sobre Hispània i Marcial. Com a professor universitari fou catedràtic de filologia llatina a les universitats de Sevilla (1955-1957), València (1957-1968) i Madrid (1968-1982), on va arribar a ser el degà de la Facultat de Lletres. Després de la seva mort, va ser reconegut doctor *honoris causa* per la Universitat de València el 1995 i per la de les Illes Balears el 1996.

Dolç va ser un home que es va prodigar amb articles a la premsa especialitzada i també al diari *La Vanguardia*, del qual fou col·laborador. El professor fou membre del consell directiu de la Fundació Bernat Metge des del 1960; membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans el 1961 i de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona el 1970. Així mateix, va ser director de la *Gran Enciclopèdia de Mallorca* —impulsada per Pere A. Serra i publicada en fascicles— entre el 1988 i el 1994, any de la seva mort.

Dolç també fou poeta. La seva producció lírica s'ha d'emmarcar en el segon moviment de l'Escola Mallorquina, tot i que posteriorment es produirà una evolució cap a una poesia més civil, realista i compromesa. No serà fins a la plena maduresa que arribarà al postsimbolisme d'arrel ribiana i a la redescoberta de Bartomeu Rosselló-Pòrcel i la seva multiplicitat de camins. Entre els seus llibres destaquen: *El somni encetat* (1943), *Ofrena de sonets* (1946), *Elegies de guerra* (1948), *Petites elegies* (1958) i *Flama* (1962).

Fou també un notable assagista que s'ocupà de l'obra de Costa i Llobera i Virgili entre molts d'altres, així com de la poesia catalana i la llengua i literatura llatines. Com a traductor és molt important la tasca que desenvolupà per a la Bernat Metge, i molt especialment les versions que féu de Virgili, així com també de les obres de Marcial, Persi, Tàcit, Prudenci i Ovidi. Les seves adaptacions de la mètrica clàssica al català foren molt importants.

Miquel Dolç es va associar amb Guillem Colom per dur a terme la traducció d'una de les obres més importants de la literatura de tots els temps: *Els Lusíades*, de Camões. El poema èpic aparegué el 1572, el nucli del qual és el viatge de Vasco da Gama a l'Índia (1497-1498). Té 10 cants, 1.102 estrofes i 8.816 versos; en octava rima, estrofa que els traductors van mantenir en la versió catalana

de 1964. El poema reflecteix l'esperit renaixentista, per la seva curiositat científica —és una suma de coneixements botànics, astronòmics i geogràfics—, pel seu sentit nacionalista i pel seu mateix tema, molt característic de l'època. La traducció coincidí en el temps en què Dolç era professor a València, i molts dels dubtes s'hagueren de resoldre en una correspondència amb Colom que encara resta inèdita. Segons explica Josep Pla: «Quan Dolç i Colom publicaren la traducció d'*Els Lusíades* de Camões, la premsa de Portugal i les publicacions especialitzades afirmaren que la traducció catalana era de les millors que mai s'haguessin publicat en un idioma llatí».

[**Per saber-ne més**](#)